

The background is a painting of a pond. The water is a deep, textured blue. Several large, green lily pads float on the surface. A single white water lily flower with a yellow center is in bloom on the right side. In the bottom right corner, a goldfish with orange and white scales is visible. The overall style is painterly and somewhat abstract.

BETTY NEELS

Salajane tiik

Originaali tiitel:
Betty Neels
The Secret Pool
2011

Kõik õigused käesolevale väljaandele, kaasa arvatud õigused kogu raamatu või selle üksiku osa kopeerimisele ja levitamisele ükskõik millisel viisil, kuuluvad Harlequin Books S.A.-le. See raamat on välja antud kokkuleppel Harlequin Books S.A.-ga.

Kaanekujundus koos fotodega pärineb Harlequin Books S.A.-lt ja kõik selle levitamise õigused on seadusega kaitstud.

See teos on väljamõeldis. Selles esinevad nimed, tegelaskujud, paigad ja sündmused on kas autori kujutluse vili või väljamõeldis. Mis tahes sarnasus tegelike elus või surnud isikute, äriettevõtete, sündmuste või paikadega on täiesti juhuslik.

Tõlkinud Tiina Kanarbik
Toimetanud Evelin Piip
Korrektuuri lugenud Inna Viires

© 1986 by Betty Neels
© Tõlge eesti keelde ja eestikeelne väljaanne. Kirjastus
ERSEN, 2019.

Sellel raamatul olevad kaubamärgid kuuluvad firmale Harlequin Enterprises Limited või selle tütarfirmadele ja teised firmad kasutavad neid litsentsi alusel.

D01355919
ISBN 978-9949-82-349-9

Kõik kirjastuse ERSEN raamatud ja e-raamatud on saadaval
veebipoest **www.ersen.ee**

Esimene peatükk

Varahommikune kesksuvepäike paistis soojalt ja rõõmsalt Cotswoldi küngaste vahel paikneva vaikse linnakese arvukatesse akendesse. Osa neist kuulus Cottage'i haiglahoonele, mis oli endiste aegade sümbol. Selle tagasisaamise eest oli võideldud ja jälle oli haigla patsiente teenimas, tõestades oma väärtust kümnekordselt, sest seal polnud kunagi ühtki vaba voodit.

Victoria-aegsete hallide haiglaseinte vahel oli päevatöö juba alanud. Kolmkümmend voodit oli mõeldud haigetele ja kaks sünnitajatele, kes polnud õigeks ajaks Bristolisse või Bathi jõudnud, ning üksikpalat lapsele või kellele tahes, kes oli liiga haige, et tema eest ühispalatis hoolitseda. Väike osakond oli ka neile patsientidele, kes pidid haiglas veetma vähem kui ühe ööpäeva, samuti oli siin traumaosakond, kuhu kutsuti kohalikud arstid õnnetusjuhtumite korral. Haigla võis olla küll väike, aga aitas tõhusalt leevendada patsientide tulva suurtes Bristolis haiglates.

Siin töötasid kohalikud arstid, keda oskuslikult abistasid preili Hawkins, kes nõudis, et teda ülemõeks nimetataks, samuti kaks palatiõde ja nooremõed ning neli praktikandist õde, kes olid saadetud Bristolist ja Bathist siia kogemusi saama. Oli ka ööõde ning käputäis abilisi, kohalikke prouasid, kelle südameheadus ja valmidus kõvasti tööd teha siis, kui kõik teised sügavalt magasid, kompenseerisid õeoskuste puudumise. Preili Hawkins lähenes pensionieale ja oli vanaaegne range ülemus, kellel polnud mingit kavatsust oma käitumist muuta. Veel pool aastat tagasi oli tal olnud kena koostöö õde Coffiniga, aga siis jäi viimane pensionile ja tema asemele tuli Bristolis Kuninglikust Haiglast üks noor õde, kes oli eelistanud seda ametikohta prestiižsemale kohale tema oma haiglas. Kõik, vastu tahtmist isegi preili Hawkins, olid nõus, et see õde oli oma võimekust näidanud ja kulda väärt. Tal oli lihtsalt soont selle peale, et ta patsiendid said terveks, ta oskas eriolukorras rahulikult jääda ja täitis erinevate arstide antud korraldusi usaldusväärselt ning vastas osavõtlikult noorte õdede palvetele, kes tahtsid mõnda konkreetset päeva vabaks saada.

Praegu istus neiu oma kabinetis ja päike kuldas ta pruune juukseid, mis olid kroogitud äärega mütsi all korralikult krundi seatud, ning soojendas ta tavalist nägu, mida elavdasid pikkade ripsmetega pähkelpruunid silmad ja õrn suujoon. Tema laud oli kaetud patsiendikaartide ja mitmesuguste ankeetidega ning tal

oli sullepea käes, ehkki hetkel ta tööd ei teinud ning ta mõtted olid kaugel ja mitte eriti selged. Tavaliselt oli ta mõistlik tüdruk, valmis vastu võtma, mida elul oli talle pakkuda, ja ta ei lootnud, et juhtuks midagi väga põnevat. Kolm vanaldast tädi, kellega koos ta elas, olid temasse seda mõtet tegelikult juba varasest east süstinud. Olles uhked oma aususe ja otsekohesuse üle, olid nad mitmel korral osutanud, et tüdrukul ei ole ilusat välimust ja oskust lõbusalt vestelda. Nad olid andnud endast parima, et ka ta õeks õppimine maha laita, aga tüdruk oli olnud üllatavalt kangekaelne. Hoolimata sellest, et tädide arvates oli ta liiga vaikne, võõraste inimestega isegi uje, ja tal puudus enesekindlus, oli ta läinud Bristolisse, alustanud õeõpinguid ja lõpetanud need äärmiselt edukalt – ta oli saanud kuldmedali ning mitte eriti kauges tulevikus terendava võimaluse asuda palatiõe ametipostile, samuti mõned head sõbrad. Tüdrukutele meeldis ta seetõttu, et elas kaasa nende keerulise armuelu üksikasjadele. Residentidest noormeestele aga meeldis ta sellepärast, et ta kuulas ka nende lugusid põgusatest armuseiklustest ja unistusi saada silmapaistvateks arstideks. Ta tundis neile kaasa, kui nad eksamitel läbi kukkusid, ja rõõmustas koos nendega, kui nad läbi said, ning öösiti valves olles valmistas alati meel-sasti kuuma kakaod, kui keegi neist oli keset ööd voodist välja aetud.

Ent ta oli ära öelnud palatiõe kohast ja selle asemel läinud tööle Cottage'i haiglasse oma kodulinna. Seda

seetõttu, et Janet, ta kõige noorem tädi oli saanud kerge – väga kerge – infarkti ning tädi Kate ja tädi Polly olid talle selgeks teinud, et tema kohus on koju naasta.

Niisiis tuli ta sellesse väikelinna tagasi ja elas jälle oma tädide lagunevas vanas majas, mis asus haiglast kümne minuti pikkuse jalutuskäigu kaugusel. Ja kuna ta oli hea õde ja armastas oma tööd, oli ta uhke, et oma kannatlikkuse ja taktitundega oli ta saavutanud selle, et palatis hakati kasutama moodsamaid meetodeid, millest õde Coffin polnud midagi teada tahtnud. See oli olnud suur töö, aga ta sai sellega nii hästi hakkama, et ülemõde arvas, et tema ise oli need muudatused teinud. Isegi kui neiu kahetses, et lahkus eelmisest haiglast, kus talle pakuti suurepäraseid võimalusi, ei öelnud ta seda, vaid ainult mõtles aeg-ajalt, kas tema elu oleks teistsugune, kui ta oleks vastu võtnud koha Bristolis. Talle oleks jäänud alles sõbrad ja ta oleks saanud oma andeid võimalikult hästi ära kasutada; ja kes teab, võib-olla oleks ta ühel päeval kohanud kedagi, kes oleks tahtnud temaga abielluda.

Ta surus ohke maha ja tõstis pilgu ning naeratas, kui õde sisse tuli. Jenny Topps oli suurt kasvu tüdruk, alati rõõmus ja sõbralik ega soovinud olla keegi muu kui nooremõde. Ta pidi aasta aja pärast abielluma ühe üsna vaikse ja meeldiva noore talunikuga ning ta ambitsioonid piirdusid sellega, et olla hea naine. Jenny ütles:

„Me oleme valmis. Meil on aega kiiresti tass teed juua, enne kui doktor Beecham siia jõuab. Ma saatsin

nooremõed kohvi jooma; proua Wills – abiline – on palatis.“

„Tore. Jah, joome teed, siis lähen naistepalatisse. Seal on vaikne ja õed saavad hakkama, aga ma tahan preili Prosserile veel kord pilgu peale heita. Härra Owen ei reageeri oma antibiootikumile, on nii? Ma vaatan, kas doktor Beecham saab seda muuta. Parem, kui härra Owen oleks Bristolis haiglas.“

Neiu võttis teekruusi, mille Jenny oli talle palati köögist toonud, ja jõi lonksu.

„Sa vist igatsed Bristolis haigla järele,“ märkis Jenny. „Siin on üpris vaikne – kopsuhädad ja diabeet ja vahel südamehaigused...“

Ta uuris üle laua õde Manningi vaikset nägu; ta meeldis Jennyle ja ta imetles teda ning ehkki ta polnud ilus, oli tal ilus nimi – Francesca.

„Noh, jah, igatsen küll, aga ma pean oma tädide juures olema...“ Ta lõpetas tee joomise, tõusis püsti ja ütles: „Ma olen viie minuti pärast tagasi. Ütle õdedele, et nad teeksid selle tühja voodi üles. Kell kaks tuleb sinna üks diabeetik.“

Palatis oli vaikne, mehed ootasid konsultandi visiiti, mis oli kaks korda nädalas. Enamik neist oli paranemas. Härra Owen pani neiu natuke muretsema ja uus patsient, kes oli tulnud haiglasse öösel ja kellel kahtlustati pärgarteri tromboosi, võis neid ebameeldivalt üllatada. Francesca kõndis aeglaselt mööda vanaaegset, aga meeldivat palatit, peatudes aeg-ajalt ja öeldes paar

sõna, vaatas hindavalt neid kahte patsienti ning läks siis naistepalatisse.

Siin kohtas ta teist õde, väikest kasvu tumeda peaga tüdrukut, kes nagu temagi elas väljaspool haiglat.

„Kas doktor Beechami jaoks on kõik valmis?“ küsis Francesca. „Kuidas preili Prosseriga on? Tal oli tsüanoos, kui ma hommikul vaatamas käisin.“

„Ikka veel pisut sinine. Ta sai natuke hapnikku ja on üsna elav ja rõõmus.“

Nad seisid ja vaatasid voodirida enda ees. See palat oli väike, ilusad kardinad akna ees ja iga voodi ümber, ning siin oli palju lilli. Pool patsientidest olid üleval, istusid vooditel, kodusid, lugesid või lobisesid. Francesca sammus aeglaselt preili Prosseri voodi juurde ja rääkis temaga natuke aega, niikaua kui ta teda läbi vaatas. Preili oli ka enne haiglas olnud ja kindlasti polnud ta kerge patsient; Francesca pidi temast doktor Beechamiga rääkima. Neiu naeratas ja noogutas teistele patsientidele ja läks siis tagasi oma kabinetti, tegi laua korda, heitis pilgu kellale ning naasis siis meestepalatisse. Doktor Beecham pidi nüüd iga hetk seal olema.

Doktor astuski uksest sisse; ta oli lühikest kasvu tüüakas mees, juuksepärg ümber palja pealae, sinised silmad säramas. Fran oli tundnud teda sellest ajast peale, kui ta hakkas õeks õppima; mees oli olnud üks ta esimesi õppejõude ja hiljem oli vahel selgitanud talle mõnda ebatavalist haigusjuhtu. Ta meeldis Francescale ja naeratus lõi neiu näo särama ning tegi ta peaaegu ilusaks.

Doktor Beechamil oli keegi kaasas. Mitte ainult residentist doktor Stokes nagu tavaliselt, vaid ka üks pikka kasvu mees, tohutu laiade õlgadega, heledate juustega, milles oli kõvasti halli, ning ilusa välimusega, mis pani kindlasti iga naise pead pöörama. Francesca ohkas teda nähes. Ta tundis teda samuti: doktor van Rijgen, troopiliste haiguste spetsialist, kes oli regulaarselt käinud Bristolis haiglas tudengitele loenguid pidamas. Ta elas Hollandis ja ka töötas seal, nii palju kui Fran teadis, ehkki tundus Inglismaal samavõrra kodus olevat. Aastaid tagasi, kui Fran oli oma õpinguid alustanud, oli ta ühel mehe loengul tukastanud; isegi pärast kõiki neid aastaid oli tal meeles mehe külm pilkav hää, mis võis Francesca peaaegu hüsteeria äärelle viia. Nad olid sellest ajast peale teineteisega muidugi kohtunud ja neiu oli hoolitsenud selle eest, et mitte lasta oma tunnetel välja paista, ning mees omalt poolt polnud kunagi reetnud, et ta oleks nende esimest õnnetut kohtumist kuidagi mäletanud. Praegu silmitses ta Francescat teatud mõtliku lõbususega, mis pani neiu sisimas keema. Aga ta vastas kenasti doktor Stokesile ja doktor Beechamile ning seejärel ütles van Rijgenile jäisel toonil tere hommikust.